

Til Miljødirektoratet

Deres ref:

Vår ref: 120107-383

Oslo, 7. oktober 2025

Høringsuttalelse – Forslag om endring av plan- og bygningsloven – Forbud mot nedbygging av myr (2025/12638)

1 Innledning

Landssammenslutninga av Norske Vindkraftkommuner (LNVK) viser til Miljødirektoratets brev 2. juli 2025, hvor Kommunal- og distriktsdepartementets og Klima- og miljødepartementets forslag til endringer i plan- og bygningsloven (pbl.) for å lovfeste forbudet mot nedbygging av myr, ble sendt på høring. Høringsfristen er 1. november 2025.

LNVK er et nasjonalt kommunenettverk med 44 vindkraftkommuner som medlemmer. LNVKs formål er å ivareta berørte kommuner og lokalsamfunns interesser i vindkraftsaker. LNVK skal blant annet engasjere seg innen utviklingen av nasjonale regel- og rammeverk for vindkraft slik at man oppnår lokal innflytelse og lokal verdiskaping og derved sikrer at den verdiskaping som kommer fra utnyttelse av vind skal komme regionene og lokalsamfunnet til gode.

Denne høringen er en oppfølging av Stortingets anmodningsvedtak nr. 108 for 2022, hvor regjeringen ble bedt om å legge frem et forslag om forbud mot nedbygging av myr. Departementene foreslår at dette forbudet tas inn i plan- og bygningsloven etter modell fra forbudet mot bygging i 100-metersbeltet i strandsonen, ved at det inntas en ny § 1-8a, med følgende setning: «*Nedbygging av myr er forbudt*», og med noen presiseringer, se kommentarene nedenfor.

LNVK deler beskrivelsen i høringsnotatet av myrers generelle egenskaper som karbonlager, og behovet for lovmessige beskyttelsestiltak til vern om disse egenskapene. Det er likevel et drastisk tiltak å innføre et generelt forbud i loven. *For det første* er forbudet vidtrekkende og vil ifølge høringsnotatet omfatte om lag ti prosent av alt landareal. *For det andre* er myrområder spredt over store deler av norsk natur, og det kan være vanskelig å avgrense dem mot annet areal. *For det tredje* rommer myrområder store variasjoner, både i størrelse, torvdybde, myrtype, artsmangfold og evne til CO₂-opptak. Sammenholdt med det generelle byggeforbudet i strandsonen er det så store faktiske forskjeller i verneobjektene at høringsnotatet i større grad burde ha drøftet hvilken lovgivningsteknikk som vil være best egnet til å oppnå de definerte formålene, med minst mulige inngrep i hevdvunne prinsipper i vår arealforvaltning, herunder det kommunale selvstyret. Et eksempel på den spesialreguleringen som foreslås for myr, er kravet om at forbudet bare kan fravikes ved reguleringsplan der det foreligger «*klar interesseovervekt*». Som departementene selv uttaler i høringsnotatet, bryter forslaget om et eget klarhetskrav med de regler som gjelder og fortsatt skal gjelde for alle øvrige planprosesser i kommunene.

Der kravet til klar interesseovervekt må anses oppfylt, skal statsforvalterne imidlertid være tilbakeholdne med å overprøve planskjønnet som ligger til det kommunale selvstyre. Det vises til forvaltningsloven § 34 andre ledd tredje punktum som sier at statlig klageinstans skal legge stor vekt på hensynet til det kommunale selvstyre. Forslaget om klar interesseovervekt bryter med reglene som fortsatt skal gjelde for alle øvrige planprosesser i kommunene. Departementene ønsker på denne bakgrunn høringsinstansenes syn på om det bør gjelde et krav til klar interesseovervekt for at en reguleringsplan kan åpne for nedbygging av myr, eller om slike reguleringsplaner bør følge samme regelverk som planvedtak ellers slik at femte ledd andre punktum strykes.

2 Andre rettslige virkemidler er mer egnet for en treffsikker måloppnåelse

Departementene har i høringsnotatet pkt. 2.5 en gjennomgang av andre rettslige virkemidler for å unngå nedbygging av myr, og uttaler blant annet:

*«Planlegging etter plan- og bygningsloven gir flere muligheter til å redusere nedbygging av myr. En kommune skal ta stilling til ønsket arealbruk i kommunen og har vide verktøy til å forhindre nedbygging av myr gjennom bruk av arealformål, bestemmelser og hensynssoner. En kommune står følgelig fritt til å la være å avsette eller regulere myrarealer til formål som åpner for utbygging. **Dersom kommunen likevel ønsker å åpne for nedbygging av myr, må den holde seg innenfor statlige føringer.** (Uthevet her) I nasjonale forventninger til regional og kommunal planlegging 2023- 2027 (vedtatt ved kongelig resolusjon 20. juni 2023) sies det på s. 27: Det er viktig å unngå ny, omfattende fritidsbebyggelse i viktige landbruks-, natur-, friluft- og reindriftsområder og utbygging på myr. I statlige planretningslinjer for arealbruk og mobilitet (vedtatt ved kongelig resolusjon 24. januar 2025) presiseres det at nye fritidsboligområder eller utvidelse av eksisterende områder bør i fjellområdene ikke anlegges i og over skoggrensen, eller på myr (kapittel 3, punkt 3.5). Videre står det i statlige planretningslinjer for klima og energi (vedtatt ved kongelig resolusjon 20. desember 2024) at omdisponering og nedbygging av karbonrike arealer, inkludert myr, tidevannssump og andre typer våtmark og skog, skal unngås så langt som mulig, slik at arealenes evne til lagring og opptak av karbon opprettholdes (kapittel 4.3). Selv om nasjonale forventninger og statlige planretningslinjer ikke er rettslig bindende, skal de følges opp og legges til grunn i planleggingen, jf. plan- og bygningsloven §§ 6-1 andre punktum og 6-2 andre ledd. Det vil si at dersom en kommune planlegger i strid med disse føringene, risikerer de at planforslaget blir møtt med innsigelse. Dersom innsigelsen ikke løses, flyttes myndigheten til å vedta planen til KDD.»*

LNVK finner grunn til å understreke at både de nasjonale forventninger og de statlige planretningslinjer er av nyere dato, og at alle er vedtatt av Kongen i statsråd etter Stortingets anmodningsvedtak fra 2022. Slike nasjonale forventninger og retningslinjer om hvordan myrområder skal forvaltes i den kommunale arealplanleggingen er både i form og innhold helt i tråd med den styringsdialogen mellom stat og kommune som er lovfestet i plan- og bygningsloven kapittel 6, og samordner viktige nasjonale interesser med det kommunale selvstyre og nærhetsprinsippet i arealsaker. Det samsvarer også godt med den rapporten det er vist til i høringsnotatet fra Universitetet i Bergen (UiB: Myklebust & Vedvik (2025)): «*Alternative innretninger for innføring av forbud mot nedbygging av myr i norsk rett*», fra 30. april 2025. I høringsnotatet er det om rapporten uttalt følgende:

«De vurderte tre ulike alternativer; regulering i naturmangfoldloven, regulering i plan- og bygningsloven samt en mellomløsning med forbud i naturmangfoldloven og unntak etter plan- og bygningsloven. UiB anbefalte å nedfelle bestemmelser om forbud mot nedbygging av myr i plan- og bygningsloven med følgende begrunnelse: "Vi meiner at modellen som legg myrforvaltninga til kommunane etter plan- og bygningslova er den beste, i hovudsak fordi det er så mykje ulikarta myr i landet vårt; av ulik karakter, fysisk omfang og verdi. Kva som er dei motståande interessene, kan også variere, sjølv om det er ein føresetnad at terskelen for å setje til side forbudet må vere høg, for å oppnå måla med vernet. I ein slik samanheng meiner vi at heilskapleg arealplanlegging er viktig. Vi meiner at det er behov for å lovfeste reglar som opnar for ei viss grad av fleksibilitet i forvaltninga av forbudet, og meiner at nærleiksprinsippet tilseier at kommunane bør ha «førstelinjeansvar», og at den eksisterande plan- og bygningslovgivinga – med visse justeringar – kan gi ei god ramme for å forvalte myrareal som ein del av kommunal arealplanlegging.»

Rapporten har også en kort visitt i pkt. 3.3.4 til betydningen av statlige planretningslinjer, hvor det heter:

«Gjennom statlege planretningslinjer kan staten i stor grad sjølv «skru til» og «løyse opp» alt etter kva som viser seg å bli nødvendig, og utan at ein treng å endre lova for å få det til.»

Det er LNVK sitt syn at denne form for «soft law»- regulering av ansvars- og myndighetsfordelingen mellom stat og kommune i arealsaker både er smidigere, mer fleksibel og mer dynamisk enn generelle forbud inntatt i lovteksten, slik høringsnotatet foreslår. Generelle forbud egner seg dårlig for å regulere de svært ulike naturforholdene i landets 356 kommuner. Myrområdene utgjør dessuten et stort og sammensatt «lappeteppe», og det er åpenbare utfordringer knyttet til definisjoner og avgrensninger. Et slikt forbud vil derfor kunne tvinge frem et omfattende dispensasjonssystem, noe verken stat eller kommune vil være tjent med.

3 Terskelen for kommunens planskjønn

Departementene foreslår at kommunen kan gjøre unntak fra forbudet i § 1-8a gjennom vedtakelse av ny reguleringsplan etter plan- og bygningsloven kapittel 12. Men slik plan kan bare fastsettes dersom en «klar overvekt av interesser» taler for det. Nytt § 1-8 a siste ledd skal etter forslaget lyde:

«Forbudet mot nedbygging av myr gjelder ikke der det er vedtatt en rettslig bindende reguleringsplan. Slik plan kan bare vedtas dersom en klar overvekt av interesser taler for det.»

Som nevnt ovenfor, fraråder LNVK en lovregulering som foreslått. LNVK har forståelse for ønsket om å sikre en restriktiv praksis for nedbygging av myr, men mener gjeldende regelverk med nye statlige planretningslinjer både sikrer staten den nødvendige kontroll med arealplanleggingen og sikrer den viktige lokale legitimiteten rundt arealplanleggingen i de enkelte kommuner.

Når det gjelder departementenes forslag, støtter LNVK forslaget om at en tilsidesettelse av nedbyggingsforbudet bare kan skje gjennom reguleringsplan slik at forbudet også får virkning for områder som i kommuneplanen er avsatt til arealformål som åpner for å nedbygge myr, men som ennå ikke er regulert. LNVK er derimot skeptisk til forslaget om å innføre strengere kriterier for kommunens planskjønn enn hva som ellers gjelder, ved at slik plan bare kan vedtas «dersom en **klar** overvekt av

interesser taler for det» (uthevet her). Forslaget innebærer at det vil være en høyere terskel for at kommunen gjennom reguleringsplan skal kunne åpne for nedbygging av myr enn for annen arealbruk, og åpner for en ny og strengere statlig kontroll for reguleringsplaner i disse områdene. I tillegg kommer at kvalifikasjonskravet «klar overvekt» både er vagt og prosesskapende. Hvordan skal avveiningen av en myrs evne til karbonlagring holdes opp mot et konkret utbyggingsønske, for eksempel at det for en veiløsning er avgjørende med et mindre inngrep i utkanten av en myr?

Utgangspunktet er at kommunene er den primære arealforvalter etter plan- og bygningsloven. Kommunen er en del av offentlig forvaltning, vårt laveste demokratiske nivå, sektorovergripende og både med eget selvstyre og ansvar for gjennomføring av nasjonal politikk. Bakgrunnen for denne kompetansen er at kommunene innehar den nødvendige lokalkunnskapen og er den som best kjenner til de relevante samfunnsinteresser som kan bli berørt av den konkrete planen. Det er heller ingen som har bedre grunnlag for å vurdere de samlede lokale virkninger av en plan enn den berørte kommunen. LNVK mener det derfor kan bli en uheldig systemforskjell dersom § 1-8a får en særskilt skjerpet terskel. Noe krav om «klar overvekt av interesser» gjelder eksempelvis ikke etter pbl. § 1-8 og forbudet om bygging i 100-metersbeltet langs sjøen. Kommunens skjønnsutøvelse i saker om nedbygging av myr bør derfor rammes inn av de samme rettslige krav som ellers følger av loven med tilhørende nasjonale forventninger, retningslinjer, hensynssoner mv.

Et krav om klar overvekt av interesser innebærer en innstramming fra det som ellers følger av loven og begrenser det kommunale selvstyret. LNVK finner det ikke godt nok begrunnet at en slik skjerpet terskel er nødvendig for å ivareta nasjonale mål, jf. kommuneloven § 2-2 første ledd. Slik særbehandling kan tvert imot bidra til økt kompleksitet og mindre forutsigbarhet i arealplanleggingen. LNVK gjentar at målet om å beskytte myr allerede kan ivaretas gjennom eksisterende virkemidler for statlig styring, uten at det innføres et generelt skjerpet vilkår for unntak for nedbygging av myr.

Som redegjort for i høringsnotatet side 15, er det flere statlige føringer kommunen må forholde seg til dersom den ønsker å åpne for nedbygging av myr og som vil begrense mulighetsrommet, jf. pbl. §§ 6-1 andre punktum og 6-2 andre ledd. Dersom en kommune planlegger i strid med disse føringene, risikerer de at planforslaget blir møtt med innsigelse. Anbefalingen fra LNVK er derfor at forvaltningen av myr gjennom reguleringsplaner fastsettes etter den samme standarden som allerede ligger til grunn i plan- og bygningsloven, og at eventuelt behov for skjerpede vurderingskriterier uttrykkes gjennom nasjonale retningslinjer eller gjennom konkrete innsigelser.

4 Hva slags type myr bør omfattes?

Det er foreslått at «myr» skal defineres som «*arealer med myrvegetasjon og torvdannelse*», jf. ny § 1-8a, men med unntak for uttak av myr som omfattes av naturmangfoldloven § 56a andre ledd eller nydyrking som regulert i jordlova.

Forbudet omfatter altså ethvert myrareal, uavhengig av størrelse. Myrdefinisjonen stiller heller ingen krav til arealenes kvalitet. Også myrområder som er forringet som følge av tiltak i myra, vil være omfattet av forbudet så lenge området fortsatt består av myrvegetasjon og har torv i substratet. I høringsnotatet vises det til at «*hensynet til et forståelig og enkelt praktiserbart regelverk*» taler for at forbudsbestemmelsen ikke knyttes til vanskelig tilgjengelige parameter som myras konkrete kvaliteter.

LNVK er enig i at forbudsbestemmelsen ikke bør knyttes til vanskelig tilgjengelige parameter. LNVK mener likevel at den foreslåtte definisjonen av myr rammer for vidt. En slik definisjon vil kunne innebære økt tap av annen viktig natur, slik som artsrike slåttemark, gammel naturskog eller arealer med dyrket mark og kulturminner. Dersom forslaget får gjennomslag, er det risiko for at slike verdier automatisk må vike til fordel for myr. LNVK viser her til kronikken «*Forbud mot nedbygging av myr er ikke nødvendigvis lurt*», skrevet av forsker i landskapsøkologi, Trond Simensen, og professor i økologi, Anders Bryn, som gir uttrykk for samme syn.¹

Det er stor forskjell på myrer, både med hensyn til størrelse, torvdybde, myrtype, artsmangfold og tilstand. Generelt vil tykkere torvlag (dypere myr) ha et større karbonlager. For eksempel regner man ofte med at «dyp myr» har en tykkelse rundt 2,5 meter, mens grunne myrer kan ha 1 meter tykkelse, og dette reflekterer ulike mengder bundet karbon. Fra et klimaperspektiv har fattige, dype og karbontette myrer større betydning enn rike og grunne myrer, jf. også den ovennevnte kronikken. Bryn og Simensen påpeker riktignok at også grunne myrer kan være minst like viktige for naturmangfoldet, men viser til at vurdering av den enkelte myras faktiske betydning vil kunne føre til tidkrevende unntaksprosesser.

Dersom departementene mot LNVK sitt syn fastholder forslaget om et generelt lovforbud mot bygging i myr, mener LNVK forbudet kun bør gjelde myr som utgjøre en nevneverdig effekt når det gjelder karbonlagring. LNVK støtter derfor det alternative forslaget i høringsnotatet punkt 3.1.2, hvor det er foreslått at forbudet avgrenses til myr med minst 30 cm torvlag. LNVK har imidlertid ikke fagkompetansen til å vurdere betydningen av tykkelsen på myren, og ber derfor departementene se nærmere på en definisjon av myr som er enkel å forstå, der de ulike kriteriene som er av betydning for myrens verdi reflekteres bedre (og ikke bare dybde). Dersom departementene går inn for en grense på myr med en bestemt tykkelse på torvlaget, vil LNVK også påpeke at det er behov for et langt bedre kartgrunnlag enn det som eksisterer i dag. Våre medlemskommuner opplever at de landsdekkende og nasjonale kartsystemene/databasene, som viser faktisk dybde, volum og karbonlager ikke alltid treffer med terrenget. Blant annet har flere kommuner fått angitt at det er myr i områder hvor det beviselig ikke er myr. Kartsystemene/databasene må derfor oppdateres og kvalitetssikres i forbindelse med ikrafttredelse av ny lovbestemmelse.

5 Forbudets virkning for eksisterende reguleringsplaner

Departementenes forslag til ny § 1-5 tredje ledd lyder slik:

«Forbudet mot nedbygging av myr i § 1-8 a første ledd går foran reguleringsplaner vedtatt før [ikrafttredelsen av 1-8 a].»

I høringsnotatets punkt 3.7 har departementene likevel pekt på to alternativer for hvilke rettsvirkninger det foreslåtte forbudet skal få for reguleringsplaner som er vedtatt før forbudet trer i kraft.

Alternativ 1 innebærer at forbudet gis tilbakevirkende kraft slik at det går foran reguleringsplaner vedtatt før ikrafttredelsestidspunktet. Dette innebærer at det ikke kan bygges ut på myr på grunnlag av tidligere vedtatte reguleringsplaner, selv om disse åpner for utbygging. *Alternativ 2* går ut på at

¹ Publisert i Nationen den 29. august 2025.

forbudet kun får virkning for nye reguleringsplaner etter at forbudet har tredd i kraft. Det innebærer at allerede vedtatte planer ikke berøres, og at utbygging kan skje i områder som allerede er regulert for dette. Hovedforskjellen mellom de to alternativene er altså om forbudet skal gripe inn i og overstyre eksisterende planer (alternativ 1), eller om det kun gjelder fremtidige planer (alternativ 2).

LNVK fraråder at forbudet mot nedbygging av myr får tilbakevirkende kraft på gjeldende reguleringsplaner, og mener forbudet utelukkende må få virkning for nye reguleringsplaner. LNVK støtter derfor departementenes alternativ 2, som legger til grunn at rettsvirkningen av det nye forbudet bør innrettes slik at allerede vedtatte reguleringsplaner ikke blir berørt av lovendringen.

Arealplanlegging skal skape forutsigbarhet og er grunnlag for kommunens langsiktige utvikling basert på vedtatte planer. Dersom forbudet gis virkning også for eksisterende reguleringsplaner, vil det kunne skape betydelig uforutsigbarhet både for kommuner, men også for tiltakshavere og næringsaktører som har innrettet seg etter gjeldende planer. Aktører som har innrettet seg etter gjeldende reguleringsplaner vil kunne oppleve at deres prosjekter ikke lenger kan realiseres slik som forutsatt. Det kan medføre økonomiske tap og praktiske utfordringer.

Det vil også være best forenelig med systemet i plan- og bygningsloven, som legger opp til at nye bestemmelser som hovedregel ikke gis tilbakevirkende kraft. Etter LNVK' oppfatning er det dessuten mange kommuner som følge av Stortingets anmodningsvedtak har begynt å praktisere en restriktiv politikk rundt bruk av myr, hvor det allerede er forsøkt å unngå kryssing og nedbygging av myr i nye reguleringsplaner.

Selv om det kan argumenteres for at det vil ta noe lenger tid før forbudet får full virkning i praksis dersom forbudet ikke gis tilbakevirkende kraft, anser LNVK at en ordning som beskrevet i alternativ 2 er nødvendig for å beskytte hensynet til forutsigbarhet i arealforvaltningen og rettssikkerheten til berørte aktører.

Departementene har i kap. 4.1 tatt inn opplysninger om at det i kommunale arealplaner er satt av utbyggingsområder med «*hele 164 km² myr.*» Det er videre fremholdt at «*Det er usikkerhet knyttet til hvor store og hvilke myrarealer som vil bli bygd ned dersom det ikke innføres nye virkemidler.*»

LNVK savner under temaet om nye reglers virkning for eksisterende reguleringsplaner, en drøfting av det såkalte planvask-instituttet. Mange kommuner har allerede iverksatt slike planrevisjoner, hvor formålet nettopp er å revidere eldre arealplaner for å sikre at disse er i tråd med dagens behov, kunnskap og nasjonale føringer. En hovedhensikt er å unngå nedbygging av myr. Uten en redegjørelse for prosesser med planvask, fremstår de tallene som er inntatt i høringsnotatet mindre relevante.

6 Forslaget om midlertidig flytting av myndigheten til å gi dispensasjon

Den generelle dispensasjonsbestemmelsen i pbl. § 19-2 vil i utgangspunktet gjelde også for forbudet mot nedbygging av myr. Departementene foreslår imidlertid å utvide adgangen til midlertidig å flytte myndigheten til å gi dispensasjon fra det foreslåtte forbudet mot nedbygging av myr i forslaget § 1-8 a første ledd til statlig eller regionalt organ, jf. forslaget til endret § 19-4 andre ledd:

*«Dersom det er nødvendig for å ivareta nasjonale eller viktige regionale interesser og hensyn i nærmere angitte deler av strandsonen, **myrområder** eller fjellområder, kan Kongen i forskrift*

legge myndigheten til å gi dispensasjon fra §§ 1-8 andre ledd, 1-8 a første ledd, bestemte planer, eller for bestemte typer tiltak, midlertidig til regionalt eller statlig organ.»

Forslaget omfatter ikke bare overføring av myndighet til «bestemte planer, eller bestemte typer tiltak» slik bestemmelsen lyder for strandsonen og fjellområder i dag. Ved å innta en henvisning til «å gi dispensasjon fra §§ 1-8 andre ledd, 1-8 a første ledd» vil adgangen til å overføre myndigheten etter bestemmelsen slik LNVK leser forslaget også omfatte dispensasjon fra byggeforbudene generelt, og ikke bare være begrenset til bestemte planer eller bestemte typer vedtak.

Departementene opplyser at det er nødvendig å ta inn en henvisning også til § 1-8 andre ledd – selv om det ligger utenfor hovedtemaet for høringsnotatet. Departementene begrunner forslaget med at det er nødvendig for «i tilstrekkelig grad kunne ivareta de nasjonale hensynene». Det er presisert at bestemmelsen forutsettes brukt der kommuner fører en dispensasjonspraksis som utholder nasjonale eller regionale planer eller retningslinjer, eller der særlige nasjonale interesser gjør seg gjeldende. Det er videre opplyst at det trolig vil være mest relevant å flytte dispensasjonsmyndigheten til statsforvalteren, og at det for viktige myrområder ikke skal mye til før vilkåret om «nødvendig for å ivareta nasjonale [...] interesser og hensyn» er oppfylt. Dersom forslaget blir vedtatt, vil det medføre en svekkelse av det kommunale selvstyre og dermed innebære et inngrep i ansvarsfordelingen mellom kommunale og nasjonale myndigheter i saker om arealutnyttelse.

1 Oppsummering

LNVK mener forslagene til lovendringer i høringsnotatet er for vidtrekkende og at dagens rettslige reguleringer av myrområder med hjemmel i plan- og bygningsloven ivaretar behovet for særlige beskyttelsestiltak for myrområder av hensyn til disse områdenes evne til karbonlagring. I henhold til kommuneloven § 2-2 bør det kommunale selvstyre «ikke begrenses mer enn det som er nødvendig for å ivareta nasjonale mål.» Dersom departementene mener de lovforslagene som nå fremmes er nødvendige, burde det i høringsnotatet ha vært drøftet hvorfor dagens rettslige virkemidler vedtatt i statsråd for mindre enn ett år siden, ikke anses tilstrekkelige for å ivareta de nasjonale mål som gjelder myrområders bidrag til karbonlagring. Forslaget fremstår etter LNVK sitt syn som en unødvendig undergraving av det kommunale selvstyre i saker om arealdisponering, og er et alvorlig inngrep i den etablerte ansvars- og myndighetsfordelingen mellom stat og kommune. LNVK sine innsigelser gjelder både forslaget til en direkte forbudsbestemmelse i loven, forslaget om flytting av dispensasjonsmyndigheten til statsforvalteren og forslaget om at virkningstidspunktet også skal omfattende vedtatte reguleringsplaner. Forslagene innebærer samlet en statliggjøring av arealpolitikken og arealforvaltningen og synes å bygge på en alvorlig mistillit til kommunenes ansvar og medvirkning i den grønne omstillingen. LNVK vil advare mot å innføre regler som ledd i klimapolitikken som ikke anser kommunesektoren som en avgjørende medspiller i kampen mot klimaendringene. Slike regler vil hemme og ikke fremme klimasaken.

Med vennlig hilsen

Landssammenslutninga av Norske Vindkraftkommuner